

fige, naar det vil skee, det staaer nu engang ikke i min Mægt, men isald man ikke vil frakjende Kongens Regjering al Forstand, eller ethvert Hensyn til hvad der kan være Folket tjenligt, kan man dog vente, at Kongens Regjering ikke vil spille Eiden i saa Henseende, men gjøre hvad der kan og bør gøres saa betimeligt som muligt.

Monrad: Jeg beklager den Maade, hvorpaa den høitærede Udenrigsminister besvarer vore Forespørgsler (Ja! Ja!); jeg troer virkelig ikke, at det kan kaldes at være den Maade, hvorpaa en Minister bør svare paa et ligefremt Spørgsmaal, og jeg frygter for, at den høitærede Minister overfører paa os en Udtalelsesmaade, som muligviis hører hjemme i den Embedsvirksomhed, hvori han særdes (Meget godt!). Den Maade at svare paa, vil sandelig ikke bidrage til at fjerne den Ungstelse, den Befymring, som hersker trindt om i Folket. Hvor meget anderledes vilde det ikke være, om den høitærede Minister var traadt frem og havde sagt: Nei, en sliq Unionspolitik er ikke Ministeriets Politik. Men den ærede Minister tør ikke engang bestemt, klart og tydeligt fralægge Ministeriet en saadan Politik. Maaskee er man ikke engang enig, om det skal være den ene eller den anden Politik, der skal følges. Jeg siger: naar der i Ministeriets Midte, i Kongens Raad, findes 3 Mænd, der maae antages at fastholde Unionspolitikken, maae vi have Ret til at fordrø et bestemt Svar paa vor Forespørgsel (Hør! Hør!), og, hvis Ministeriet ikke giver et saadant bestemt Svar, siger jeg, vi ere i vor Ret, om vi gjøre Alt, hvad vi kunne, for at fremtvinge det.

Premierministeren: Unionspolitikken ligger langt fra dette Ministeriums Tanke, den ligger ikke i Kongens Beskjendtgjørelse; Forslaget til en Fællesforfatning er ikke fremsat. Unionspolitikken vedkjender dette Ministerium sig ikke.

Madvig: Den ærede Rigsdagsmand, der har stillet den under Forhandling værende Forespørgsel til Ministeriet, antydede, at der var Mænd her tilstede, paa hvem der hylede en vis Pligt til at deeltage i disse Forhandlinger paa en fortrinlig Maade, og til maaskee først at fremtræde. Jeg hører til disse Mænds An-

tal, som han betegnede, skjøndt han maaskee nærmest tænkte paa dem, der efter mig nu ere traadte ud af Hans Majestæt Kongens Statsraad (Hør!); men hans Betegnelse var saadan, og Ligheden imellem de Forhold, hvori de Andre og jeg staae, er saa stor, at jeg troer, at hans Ord ogsaa henvendte sig til mig, og jeg vil derfor i det Ringeste ikke unddrage mig fra at følge den Opfordring, som jeg i en stor Grad kunde føle hos mig selv, skjøndt jeg ellers vilde have trængt den tilbage. Jeg vil saameget mere tage Ordet, som det let kunde være, at de Mænd, som senere end jeg ere traadte ud af Ministeriet, just fordi de saa nyligt have forladt Hans Majestæts Raad, og fordi de ved deres først for saa Dage siden opgivne Plads deri have Kundskab om den sidste Tids Forhandlinger, ville føle sig forhindrede ved en vis Pligtfølelse fra her at optræde og udtale Alt, hvad de kunde have at udtale. Men naar En, der for ikke længe siden har været Minister, i en saadan Forhandling, som denne er, tager Ordet, kan han ikke undgaae at komme til at tale om sig selv, thi Personerne ere her blandede sammen med Sagen, og jeg maa derfor bede om Undskyldning for, at jeg saaledes kommer til at gjøre det, skjøndt jeg skal gjøre det saa lidt som muligt. Jeg skal da sige, hvorfor jeg er traadt ud af Ministeriet, og derved tillige komme til at tale om det Grundlag for den fremtidige Ordning af vore Forhold, som nyligt er blevet os meddeelt, og som vi i dette Døeblik ere ved at behandle. Jeg kan knytte Udtalelsen af den Grund, hvorfor jeg har forladt Ministeriet, til, hvad den ærede Udenrigs- og Premierminister i Begyndelsen yttrede. Han erklærede, at Retfærdiggjørelsen for den kongelige Kundgjørelse låa i Erklæringen selv, altsaa ikke i Omstændighederne (Hør!); han har saaledes udtalt, at dette Grundlag for det danske Monarchies Ordning er, efter hans Mening, det i og for sig Duffelige (Hør!), er det, som er valgt som det Bedste og Rigtigste, og det glæder mig i en vis Henseende, at det er udtalt, det glæder mig høiligt, at Hs. Majestæt har faaet det Raad at forelægge en Plan til Monarchiets Ordning, som ikke er paatvunget, men som er valgt, og lad os holde det som Udgangs-